

Chương 9

Delaney nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã đóng trong vài nhịp thở. Không có chuyện nàng sẽ lại mở nó ra. Nàng thề sẽ tránh xa Nick. Anh chẳng là gì ngoài sự phiền toái, và nàng tin chắc rằng mình đã có một pha tồi tệ với một cái đầu rối bù lúc mới ngủ dậy. Nhưng nàng đang muốn thay khóa mới. “Tôi sẽ để chìa khóa trong văn phòng của anh sau,” nàng hét lên.

“Lát nữa thì tôi bận rồi. Ngay bây giờ hoặc là tuần sau, thỏ hoang à.”

Nàng kéo mạnh cửa lần nữa và nhìn trừng trừng vào gã đàn ông đẹp trai kinh tởm đang đứng đó với mái tóc buộc ra phía sau và hai tay cho vào trong túi áo khoác đi xe mô tô.

“Tôi đã bảo anh đừng gọi tôi như thế!”

“Đúng rồi, em có nói,” anh trả lời, bước qua nàng đi vào nhà như thể nó là nhà của anh, mang theo làn hương của mùa thu và da thuộc.

Không khí lạnh xoáy quanh bắp chân Delaney và thổi tung chiếc áo ngủ của nàng, khiến nàng nhớ ra rằng mình đang không mặc trang phục làm việc, nhưng nàng cũng tuyệt đối không phô bày thứ gì cả. Nàng rùng mình và khép cánh cửa lại. “Này, tôi không mời anh vào đây.”

“Nhưng em muốn thế,” anh nói khi kéo cái khóa bạc lớn trên áo khoác xuống.

Đôi lông mày của nàng nhíu lại và nàng lắc đầu.

“Không, tôi không muốn.” Đột nhiên căn hộ của nàng có vẻ quá nhỏ bé. Anh đã lấp đầy nó với khổ người, mùi của làn da, và sự tự phụ quá mức của mình.

“Và bây giờ em cũng muốn đi pha cà phê nữa.” Anh mặc một cái áo chất flannel màu xám pha xanh. Những chiếc sơ mi chất flannel hẳn chiếm một phần chủ yếu trong tủ áo của anh. Và quần Levi’s. Quần Levi’s mềm, bị sờn ở những chỗ thú vị.

“Em luôn cẩu kính thế này vào buổi sáng à?” anh hỏi, ánh mắt quét khắp lượt căn hộ, sẫm soi mọi thứ. Đôi giày bốt của nàng đặt trên tấm thảm len đã mòn. Những vật dụng trong bếp thì cũ kỹ. Hai hộp băng vệ sinh đặt trên quầy.

“Không,” nàng nhảm nhăng. “Tôi thường rất vui vẻ.”

Ánh nhìn của anh hướng đến nàng, và anh hất đầu sang một bên. “Một ngày tồi tệ à?”

Delaney đặt tay lên một bên đầu và cố kiềm chế không làm bầm. “Tôi sẽ lấy chìa khóa,” nàng nói khi bước vào trong bếp và lấy cái ví. Nàng lôi chùm chìa khóa ‘Names to Take, Butts to Kick’ ra. Khi nàng quay lại, Nick đã đến rất gần

khiến nàng nhảy lùi về phía sau và va mông vào cái tủ. Nàng nhìn bàn tay anh đang vươn về phía nàng. Những ngón tay thô dài, với các đường chỉ và nốt chai trong lòng bàn tay. Một dây khóa bạc cài ống tay áo da của anh từ khuỷu đến cổ tay. Đầu khóa bằng nhôm nằm xuôi theo cườm tay anh.

“Ồ điện gần cửa nhất nằm ở đâu?”

“Cái gì?”

“Mấy cái ổ điện trong tiệm của em ấy.”

Nàng thấy chìa khóa vào lòng bàn tay anh sau đó chen qua anh. “Ở cạnh quầy tính tiền đằng trước và sau lò vi sóng trong kho.” Và bởi vì anh trông như một hình ảnh tương tượng sống động, còn nàng chắc rằng trông mình khủng khiếp lắm, nàng nói một cách cẩu kính, “Đừng chạm vào cái gì cả.”

“Thế em nghĩ tôi định làm gì?” anh gọi theo nàng khi nàng đã đi vào hành lang. “Tự uốn tóc mình hả?”

“Tôi chẳng bao giờ biết ‘những gì’ anh định làm,” nàng nói và đóng cửa phòng ngủ. Nàng nhìn vào tấm gương phía trên bàn trang điểm và đưa một bàn tay lên miệng. “Ồi, Chúa ơi,” nàng kêu lên. Nàng có một kiểu đầu tóc được quá. Phía sau bẹp dí, còn đằng trước xù lên. Nàng có một vết hằn của vỏ gối in trên má phải, và một vết đen bầm ngay dưới mắt. Nàng đã ra mở cửa khi trông như một người mất mũi thất thần vừa sống sót qua một đợt thiên tai. Tệ hơn, trong bộ dạng hài hước như vậy nàng đã ra mở cửa cho ‘Nick’ đang đứng bên ngoài.

Ngay khi Delaney nghe cửa trước đóng lại, nàng chạy vào phòng tắm và tắm qua. Làn nước nóng giúp nàng tỉnh táo lại, và khi bước ra ngoài, nàng đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Nàng có thể nghe thấy tiếng động từ máy khoan của Nick ở đằng trước tiệm, và nàng đi vào trong bếp bắt đầu pha một ấm cà phê. Cho dù lý do của anh là gì đi nữa, thì anh cũng đã thực sự giúp được nàng một việc. Anh đang tử tế. Nàng không biết tại sao, và chuyện này kéo dài được bao lâu, nhưng nàng thấy biết ơn và định tận dụng điều này.

Nàng mặc một cái áo len sọc đen có khóa kéo phía trước với cổ áo sọc đen trắng và một cái váy hợp tông. Nàng đi giày da bê và tất đen, bôi keo lên tóc, và sấy khô bằng máy sấy tóc. Nàng nhanh chóng trang điểm, sau đó khoác một cái áo choàng len lớn, khăn quàng cổ và găng tay. Bốn mươi lăm phút sau khi bị đánh thức bởi tiếng đập cửa của Nick, nàng bước xuống cầu thang từ căn hộ với một cái phích nước trên tay và hai tách cà phê bốc khói nghi ngút.

Cánh cửa đằng sau tiệm thẩm mỹ mở toang, và Nick đứng quay lưng lại phía nàng, chân dang rộng, dây đeo thiết bị quàng dưới hông. Anh xỏ một đôi găng tay lao động bằng da, và máy khoan đặt yên lặng ngay bên trong tiệm. Một cái lỗ tròn được cắt ở trong cửa, và anh đang tháo tay nắm cửa cũ. Anh nhìn lên khi nàng tiến tới, đôi mắt xám soi khắp người nàng.

“Tôi đem cà phê cho anh,” nàng nói và đưa một cốc cà phê về phía anh.

Anh cắn vào ngón giữa của găng tay và rút tay ra khỏi găng. Anh nhét chúng vào túi áo khoác và với lấy tách cà phê. “Cảm ơn.” Anh thổi vào cốc và nhìn nàng qua làn khói. “Giờ mới chỉ tháng Mười, em định làm gì vào tháng Mười hai khi tuyết rơi đầy xung quanh cái lều bé nhỏ của em?” anh hỏi, rồi nhấp một ngụm.

“Bị đóng băng cho tới chết.” Nàng đặt phích nước gần cửa. “Nhưng tôi tin rằng đó là một tin tốt lành với anh.”

“Sao lại như vậy?”

“Thì anh sẽ được thừa hưởng phần của tôi trong tài sản của Henry.” Nàng đứng thẳng lên và áp cốc cà phê trong hai bàn tay. “Hiển nhiên là trừ khi tôi được chôn cất ở đây mà không bao giờ rời khỏi thị trấn. Khi đó sự việc sẽ có thể có chút nguy hiểm. Nhưng nếu anh muốn, anh có thể ném tôi ra ngoài ranh giới thị trấn.” Nàng nghĩ một lúc, rồi thêm vào một điều kiện, “Chỉ cần đừng để cho con vật nào nhai nát khuôn mặt tôi. Tôi ghét điều đó lắm.”

Một bên khóe miệng anh nhếch lên. “Tôi chả thèm phần của em đâu.”

“Ồ, phải,” nàng chế giễu. Làm gì có kẻ nào điên tới mức không muốn một phần bất động sản đáng giá cả đồng tiền như vậy. “Anh chắc chắn là rất nhớ cái ngày mà di chúc của Henry được công bố.”

“Em cũng thế.”

“Chỉ vì ông ấy đã luôn điều khiển tôi.”

“Em không có căn cứ gì để nói thế.”

Nàng uống một hớp cà phê. “Ý anh là sao?”

“Đừng bận tâm.” Anh đặt cốc cà phê cạnh phích nước và xỏ găng tay vào. “Chỉ cần biết chính xác rằng tôi có những gì tôi muốn ở Henry. Tôi có được phần đất bất kỳ thằng chủ thầu nào cũng thèm sở hữu, và tôi có được nó một cách dễ dàng và chắc chắn.” Anh khoắc trong chiếc túi nhỏ nơi đây lưng tìm một cái tuốc nơ vít.

Không hoàn toàn dễ dàng và chắc chắn đâu, nàng nghĩ. Dù sao đi nữa cũng chưa chắc. Anh cũng phải đợi một năm như nàng. “Vì thế anh không giận dữ khi chỉ có hai phần tài sản đó, còn tôi hưởng hết mọi kinh doanh và tiền bạc của ông ấy?”

“Không.” Anh tháo đinh ốc vít vào cái hộp bên phải. “Em và mẹ mình sẽ chỉ được bệnh nhưc đầu chào đón mà thôi.”

Nàng không biết có nên tin anh không. “Thế mẹ của anh nghĩ thế nào về di chúc của Henry?”

Anh liếc mắt qua nàng sau đó nhìn lại cái nắm cửa. “Mẹ tôi ư? Sao em lại quan tâm đến những gì mẹ tôi nghĩ thế?” anh hỏi khi tháo cả hai tay nắm cửa và ném chúng vào trong hộp.

“Tôi không thật sự quan tâm lắm, nhưng bà ấy nhìn tôi như thể tôi đã hành hạ con mèo của bà vậy. Kiểu như là vừa giận dữ vừa khinh bỉ.”

“Bà ấy không nuôi mèo.”

“Anh biết ý tôi là gì mà.”

Anh dùng tuốc nơ vít cạy then cửa. “Tôi đoán rằng tôi hiểu ý em.” Anh lấy phần phụ kiện mới và tháo nó ra khỏi hộp. “Em trông đợi bà ấy nghĩ gì? Tôi là con trai của bà, và em là ‘neska izugarri.’”

“Neska iz... izu là cái gì, có nghĩa như thế nào?”

Anh cười lặng lẽ. “Đừng để bụng làm gì, nhưng nó có nghĩa em là một cô gái xấu xa.”

“Ồ.” Nàng uống một ngụm cà phê và nhìn xuống chân. Nàng đoán rằng bị gọi là một ‘cô gái xấu xa’ cũng không đến nỗi quá tệ. “Tôi đã từng bị gọi bằng nhiều từ còn tệ hơn, hiển nhiên là trong tiếng Anh.” Nàng ngược nhìn lại Nick và thấy anh đang bắt vít cái nắm cửa sáng bóng vào đúng chỗ. “Tôi luôn muốn nói được hai thứ tiếng để có thể chửi bậy mà mẹ tôi không biết. Anh thật may mắn.”

“Tôi không dùng hai ngôn ngữ.”

Một cơn gió lạnh buốt thổi tung đuôi tóc của Delaney lên và nàng rúc sâu hơn vào chiếc áo len. “Anh nói tiếng Basque.”

“Không. Tôi hiểu một vài từ. Chỉ vậy thôi.”

“À, Louie biết.”

“Anh ấy cũng biết nhiều cỡ tôi thôi.” Nick cúi người và nhấc một cái chốt cửa lên. “Chúng tôi biết một chút vì mẹ tôi nói tiếng Basque với mấy người họ hàng. Bà cố sức dạy chúng tôi ngữ pháp tiếng Basque và tiếng Tây Ban Nha, nhưng chúng tôi không hứng thú lắm. Hầu hết những gì Louie và tôi biết là những từ chửi thề và những bộ phận thân thể vì bọn tôi tra chúng trong từ điển của bà.” Anh nhìn Delaney, sau đó đẩy mạnh chốt cửa vào cái lỗ mà anh mới khoan trên cửa. “Phần này thực sự quan trọng,” anh thêm vào.

“Louie gọi Lisa là em yêu của anh bằng tiếng Basque.”

Nick nhún vai. “Vậy có thể anh ấy biết nhiều hơn là tôi nghĩ.”

“Anh ta gọi cô ấy bằng từ gì đó đại loại như ‘alu gozo.’”

Nick cười thầm trong ngực và lắc đầu. “Thế thì không phải anh ấy gọi cô ấy là ‘em yêu’ đâu.”

Delaney rướn người ra phía trước và hỏi, “Vậy ‘thực sự’ anh ta đã gọi cô ấy là gì thế?”

“Không đời nào tôi nói với em đâu.” Anh thọc tay vào túi dụng cụ ở thắt lưng lấy ra vài con vít sau đó ngậm hai cái vào giữa môi.

Nàng cảm thấy muốn đấm cho anh một quả. “Nói đi. Anh không thể để tôi thắc thỏm như thế được.”

“Rồi em sẽ nói lại với Lisa,” anh nói lúng búng vì phải ngậm mấy cái vít, “và làm tôi gặp rắc rối với Louie.”

“Tôi sẽ không nói đâu - làm ơn điiii,” nàng vùi vỉnh.

Một thanh âm vang lên gần lồng ngực Nick khiến nàng ngừng nài nỉ. Anh nhổ đám ốc vít ra và lại cắn lấy ngón giữa của cái găng tay. Sau đó, anh cho tay vào bên trong áo và lấy ra một chiếc điện thoại di động mỏng. “Phải, Nick đây,” anh trả lời và nhồi cái găng tay vào túi áo. Anh nghe chùng một phút, sau đó trợn mắt lên. “Vậy thì khi nào hấn có thể ra khỏi đó?” Anh kẹp điện thoại giữa tai với vai và tiếp tục đóng chặt cái chốt cửa. “Giờ trễ quá rồi. Nếu hấn không muốn làm với chúng ta, hấn phải nói rõ, nếu không thì hấn phải nhắc cái móng cùng với đồng nhựa PVC của hấn tới làm việc trước hôm thứ Năm. Chúng ta đã gặp may vì thời tiết đẹp và tôi không muốn thúc ép.” Anh nói về điện tích và thể tích mà Delaney không hiểu gì cả. Anh siết chặt tám kim loại dúc vào khung cửa sau đó nhét cái tuốc nơ vít vào trong túi dụng cụ.

“Gọi Ann Marie, cô ta sẽ đưa cho anh số ở trên đó. Nó là tám mươi hay tám lăm ngàn gì đó, tôi không chắc.” Anh nhấn vào nút tắt trên điện thoại di động, sau đó cất trở lại dưới áo khoác. Anh lục túi trước quần Jean, sau đó đưa cho cô một chùm chìa khóa. “Thử xem,” anh bảo khi bước vào trong tiệm và bấm khóa cửa.

Khi nàng làm như anh yêu cầu, cả hai ổ khóa đều mở dễ dàng. Nàng nhặt cốc cà phê của Nick và cái phích trên mặt đất rồi bước vào phía sau tiệm. Vì không rảnh tay, nàng dùng chân đóng cửa và bước vào phòng chứa đồ. Cái dây đai chứa dụng cụ và áo khoác của Nick đặt trên quầy gần lò vi sóng. Cái khoan ở trên sàn nhà vẫn có mũi khoan cắm vào lỗ, nhưng không thấy anh đâu cả.

Từ phía sau cánh cửa đóng kín của phòng tắm, nàng nghe tiếng giật nước khi cởi áo choàng và găng tay. Nàng treo chúng lên mắc áo gần cửa, sau đó lấy một cốc cà phê nóng cho mình và vội vã bước ra đằng trước tiệm. Vì một lý do khó hiểu nào đó, đứng trong hành lang khi Nick đang dùng nhà tắm của nàng làm nàng cảm thấy mình giống một kẻ tọc mạch, cũng như lúc nàng đã giấu ánh mắt sau cặp kính râm ở Value Rite và quan sát anh mua một hộp mười hai cái bao cao su loại lớn, có gân. Khi đó anh khoảng mười bảy tuổi.

Delaney mở sổ hẹn và nhìn vào trang trống. Nàng đã từng có một số bạn trai, và họ hiển nhiên đã dùng phòng tắm của nàng. Nhưng vì một lý do mà nàng

không thể tự giải thích được, điều đó với Nick thì lại khác. Riêng tư hơn... và gần như thân mật. Như thể anh là người tình của nàng chứ không phải là chàng trai đã trêu tức nàng trong gần suốt quãng đời nàng, sau đó lợi dụng nàng để trả đũa Henry.

Nàng nghe cánh cửa phòng tắm mở ra và nàng uống một ngụm lớn cà phê.

“Em đã thử cánh cửa trước chưa?” anh hỏi, gót giày nện lên lớp vải sơn lót sàn nhà khi anh bước về phía nàng.

“Chưa.” Nàng ngoái lại nhìn anh và dõi theo khi anh bước lại. “Cám ơn vì cái khóa mới. Tôi nợ anh bao nhiêu nhỉ?”

“Nó dùng được. Tôi đã kiểm tra cho em,” anh nói thay vì trả lời câu hỏi của nàng. Anh dừng lại bên cạnh nàng, sau đó dựa hông vào quầy ngay cạnh khuỷu tay phải của nàng. “Nó nằm trên sàn nhà khi tôi thay khóa trước,” anh nói và chỉ vào một chiếc phong bì trên quầy thu ngân. “Ai đó đã nhét nó qua khe cửa trước nhà em.”

Duy nhất tên của nàng được đánh máy trên nền giấy trắng, và nàng đoán rằng nó có thể là một thông báo nào đó về cuộc họp mặt của hiệp hội doanh nhân thị trấn hoặc một cái gì cũng hay ho tương tự.

“Hai má của em đỏ ửng kia.”

“Ồ đây hơi lạnh,” nàng nói, cũng không chắc là nhiệt độ có ảnh hưởng gì đến đôi má không.

“Em sẽ không sống nổi qua mùa đông.” Anh áp tay lên cốc cà phê của nàng vài giây, sau đó áp hai lòng bàn tay vào má nàng. “Có còn chỗ nào cần làm ấm nữa không?”

Ừ-ờ. “Không.”

“Chắc không?” Đầu ngón tay của anh vuốt nhẹ tóc nàng đằng sau hai tai. “Tôi sẽ sưởi cho em thật ấm.” Ngón cái của anh lướt qua cằm nàng, sau đó vuốt xuống môi dưới của nàng. “Thỏ hoang.”

Nàng nắm tay lại và thụi vào bụng anh.

Thay vì giận dữ, anh cười to sau đó buông hai tay xuôi theo thân hình. “Em từng thú vị hơn thế này.”

“Khi nào?”

“Khi em từng trợn trừng mắt và nổi điên và nhìn như thể em muốn đánh tôi nhưng chỉ là bộ tịch thôi, em sẽ chẳng đời nào làm được. Quai hàm của em nghiến chặt và môi em mím lại. Hồi trung học, tất cả những gì tôi làm là nhìn em, và em sẽ chạy mất.”

“Đó là bởi vì anh đã ném tôi suýt ngất bằng một quả cầu tuyết.”

Anh cau mày khiến trán nhăn lại và đứng thẳng lên. “Quả cầu tuyết đó chỉ là một tai nạn thôi.”

“Thật sao, phần nào? Khi anh tình cờ vun tuyết lại thành một quả cầu cứng, hay là khi anh tình cờ ném nó vào tôi?”

“Tôi không định ném em mạnh như vậy.”

“Nhưng tại sao anh lại ném tôi?”

Anh nghĩ một lúc rồi nói, “Vì em đứng đó.”

Nàng đảo mắt. “Thật là khôn ngoan, Nick ạ.”

“Đó là sự thật.”

“Tôi sẽ phải nhớ chuyện này vào lần sau khi tôi gặp anh trên vạch qua đường và chân tôi ngứa ngáy muốn hắt ngã anh.”

Anh mỉm cười để lộ hàm răng trắng đều đặn. “Em đã trở thành một kẻ cay nghiệt tầm thường kể từ khi đi xa.”

“Tôi đã trở thành chính tôi.”

“Tôi nghĩ mình thích điều đó.”

“Chà, tôi cho là mình sẽ chết vì hạnh phúc đấy.”

“Những điều đó khiến tôi tự hỏi liệu có gì thay đổi khác trước nữa chẳng.” Anh vói tay và búng nhẹ vào cái khóa trên dây kéo của áo nàng. Miếng kim loại mát lạnh chạm vào xương ức của nàng và nham sát làn da nàng.

Delaney hít một hơi ngắn nhưng không nhìn đi chỗ khác. Anh rời mắt khỏi cổ nàng, và nàng ngược lên nhìn vào mắt anh. Trong khoảng một giây, anh đã từ một chàng trai bình thường trở thành anh chàng xấu tính đã cùng nàng lớn lên. Nàng đã thấy ánh mắt bàng bạc đó nhiều lần đến nỗi không biết anh có định giậm chân, la hét và làm nàng chạy như điên. Làm nàng nghĩ rằng anh định ném sâu lên người nàng, hay một điều gì đó gớm ghiếc tương tự. Nàng không để cho anh đe dọa mình. Nàng đã luôn luôn để anh thắng, và bây giờ nàng cố thủ vì tất cả những lần thua cuộc trước đây. “Tôi không còn là đứa con gái mà anh từng thù hận trước đây nữa. Tôi không sợ anh đâu.”

Anh nhướn một bên chân mày đen nhánh trên vầng trán rậm nắng của mình. “Không ư?”

“Không.”

Hai người nhìn trừng trừng vào nhau khi anh vói tới cái khóa kim loại trên cái dây kéo áo nàng lần nữa. Anh chậm chậm kéo nó xuống một phân dọc theo rãnh thật êm ái. “Bây giờ em có sợ không?”

Hai tay nàng siết chặt hai bên hông. Anh đang thử nàng. Anh đang cố làm nàng nao núng trước. Nàng lắc đầu.

Miếng kim loại trượt xuống thêm vài nấc sau đó dừng lại. “Giờ thì sao?”

“Không. Anh sẽ không dọa được tôi đâu. Tôi biết anh là loại gì mà.”

“Ừ - hử.” Cái khóa trượt thêm vài phân nữa và chiếc cổ áo sọc mở ra. “Nói với tôi những gì em nghĩ là em biết đi.”

“Anh là một tên bịp bợm. Anh sẽ không làm tổn thương tôi được đâu. Ngay bây giờ anh muốn tôi nghĩ rằng anh định cởi đồ tôi trong khi mọi người đi ngang qua cánh cửa sổ lớn ở nhà tôi. Anh tưởng rằng tôi sẽ căng thẳng, và sau đó anh có thể bỏ đi và cười thoải mái. Nhưng đoán xem đó là gì nào?”

Anh kéo miếng kim loại đến bông hồng vàng khóa phía trước áo ngực nàng. “Gi?”

Nàng thở mạnh và gọi anh là tên bịp bợm. “Anh sẽ không làm đâu.”

‘Xoẹttt.’

Miệng Delaney há hốc, và nàng nhìn xuống phía trước áo mình. Dải áo sọc đen mở ra, hai mép áo cách nhau vài phân, để lộ ra chiếc áo nịt ngực da báo và bầu vú nở nang của nàng. Rồi trước khi Delaney hiểu chuyện đã xảy ra như thế nào, nàng thấy mình bị nhấc lên và đặt xuống ngay trên cuốn sổ hẹn. Chất vải mềm của chiếc quần jean của anh cọ lên đầu gối nàng, và mặt bàn bằng nhựa formica màu xanh ở dưới đùi nàng lạnh lẽo. “Anh nghĩ anh đang làm gì thế hả?” nàng thở hổn hển và giữ chặt lấy phần áo phía trước.

“Suuyt...” Anh chạm tay vào môi nàng. Ánh mắt anh áp chặt lên khung cửa sổ lớn ở phía sau Delaney tầm ba mét rưỡi. “Tay chủ hiệu sách đang bước qua đây. Em sẽ không muốn hắn nghe thấy tiếng em và dí mũi vào kính cửa sổ chứ, phải không?”

Delaney ngoái nhìn ra ngoài, nhưng vĩa hè vẫn trống không. “Đề tôi xuống,” nàng yêu cầu.

“Lúc này em có sợ không?”

“Không.”

“Tôi không tin em đâu. Em trông cứ như sắp vãi linh hồn ra rồi ấy.”

“Tôi không sợ. Tôi chỉ là quá lịch sự để chơi trò chơi của anh thôi.”

“Chúng ta còn chưa bắt đầu chơi mà.”

Nhưng họ đã bắt đầu rồi, và anh là một người mà nàng không muốn chơi cùng. Anh quá nguy hiểm và nàng cũng cảm thấy anh thật quá lôi cuốn. “Anh còn trò tẻ hại nào kinh khiếp hơn thế này không?”

Một nụ cười đầy nhục cảm nở trên môi anh. “Hẳn nhiên rồi. Cái áo nịt da báo em mặc khá là hoang dại.”

Delaney buông vạt trước áo một khoảng đủ dài để kéo lên lại. Khi nó đã khép lại nàng thả lỏng một chút. “Này, đừng vội mừng. Tôi biết là tôi không sợ đâu.”

Nụ cười lặng lẽ khó lường của anh bao trùm lấy nàng. “Em chắc không?”

“Hoàn toàn chắc.”

Ánh mắt của anh trượt xuống miệng nàng. “Tôi đoán rằng tôi sẽ phải xem mình có thể làm gì.”

“Đó không phải một lời thách thức.”

“Nó là một thách thức, Delaney à.” Anh miết khớp ngón tay suốt gò má nàng, và hơi thở nàng gấp gấp hơn một chút. “Một người đàn ông sẽ biết khi nào thì anh ta bị thách thức bởi một phụ nữ.”

“Tôi rút nó lại.” Nàng nắm cổ tay anh.

Anh lắc đầu. “Em không thể. Em đã đưa ra rồi.”

“Ồ, không.” Delaney hạ ánh nhìn xuống chiếc cằm mạnh mẽ ương ngạnh của anh. Một nơi nào đó an toàn, tránh xa khỏi đôi mắt hút hồn của anh. “Không. Tôi chưa đưa ra cái gì cả.”

“Có thể đó là lý do khiến em cảm thấy căng thẳng. Em cần phải thư giãn.”

Nàng đón lấy ánh mắt của anh và đẩy tay anh ra khỏi má nàng. “Tôi không cần thư giãn. Tôi lúc nào cũng thư giãn,” nàng nói bừa.

Anh nhìn nàng với vẻ nghi ngờ.

“Thực sự là như vậy.”

Anh cúi mặt xuống mặt nàng. “Vậy thì có thể em cần ai đó biết rằng anh ta đang làm gì.”

“Có phải anh đang chào hàng bản thân không?”

Miệng của anh chạm phớt qua miệng nàng khi anh lắc đầu. “Không.”

Hơi thở của Delaney nghẹn lại trong cổ. “Vậy tại sao anh lại làm điều này với tôi?”

“Nó thú vị,” anh nói khẽ như một tiếng thì thầm và đặt một nụ hôn nồng nàn lên khóe môi nàng. “Và mùi vị cũng rất ngon lành. Em luôn luôn ngon lành, Delaney à.” Anh phớt nhẹ môi qua môi nàng. “Khắp mọi chỗ,” anh nói và mở to miệng ngậm lấy miệng nàng. Anh nghiêng đầu sang bên và trong tích tắc mọi thứ đều biến đổi. Nụ hôn trở nên nóng bỏng và ẩm ướt giống như anh đang mút hết nước từ một quả đào. Anh cắn miệng nàng và đòi hỏi nàng đáp lại. Anh cuốn lưỡi của nàng vào miệng anh. Bên trong miệng anh ấm áp và trơn bóng, và nàng cảm thấy xương tan chảy. Nàng không cách gì bắt anh ngừng lại lúc này. Nàng buông thả bản thân và hôn anh, cũng ngẫu nhiên như cơn đói của anh. Anh thật tuyệt. Tuyệt ở chỗ có thể làm nàng cảm thấy như thế này. Khiến nàng

cảm thấy còn hơn là vui sướng khi làm những điều mà nàng không định làm. Khiến nàng ngộp thở. Khiến làn da nàng ngứa ran và se lại.

Bàn tay anh di chuyển tới đầu gối nàng và anh đẩy chúng tách ra. Nàng cảm thấy chiếc quần Levi's của anh chạm khế khi anh bước vào giữa hai đùi nàng, cảm thấy anh đang siết cổ tay nàng khi nâng tay nàng lên vai anh. Một tay của anh ôm lấy ngực nàng và nàng rên rỉ từ sâu trong cổ họng. Dạ dày nàng thắt lại và núm vú nàng săn cứng. Qua làn áo len và nịt ngực sa tanh, nàng cảm nhận được hơi nóng từ lòng bàn tay của anh. Nàng uốn người về phía anh, đòi hỏi thêm nữa. Bàn tay của nàng trượt theo bờ vai rộng của anh tới hai bên đầu của anh. Ngón tay cái của nàng vuốt nhẹ quai hàm anh, và nàng trượt lòng bàn tay dọc theo cổ anh. Nàng cảm thấy nhịp mạch đập dồn dập trong anh và hơi thở phập phồng ngắt quãng bên trong phổi anh, và cảm giác thỏa mãn thuần tính nữ chảy tràn trong người nàng. Ngón tay của nàng tìm đến trước áo sơ mi của anh và bắt đầu cởi nút. Mười năm trước anh đã thấy hầu hết từng phần trên cơ thể nàng, còn nàng thậm chí chưa từng có được một thoáng nhìn lướt qua ngực anh. Nàng mở chiếc áo vải flannel để thỏa mãn nỗi tò mò trước đây. Sau đó nàng ngừng hôn, ngả đầu về phía sau để ngắm anh rõ hơn và không phải thất vọng. Anh sở hữu lồng ngực có thể xui phụ nữ nhét tiền vào ống quần anh. Hai đầu ngực màu nâu sẫm và các bắp thịt chia thành múi, làn da hoàn hảo và lớp lông đen trải dài xuống chiếc bụng phẳng, vòng quanh rốn, sau đó biến mất dưới cặp quần jean. Đôi mắt nàng dời xuống phía trước quần của anh và khối to lớn vòng lên dưới cúc quần. Nàng ngược lên nhìn mặt anh. Anh nhìn lại nàng từ hàng mi mắt khép hờ, miệng của anh vẫn còn ướt át sau nụ hôn. Bàn tay nàng di chuyển trên ngực anh, và ngón tay của nàng xới những rãnh trên lớp lông ngực. Dưới sự vuốt ve của nàng, cơ ngực anh căng lên.

“Dừng lại một phút,” anh nói, giọng khản đặc, như thể anh vừa mới ngủ dậy. “Trừ khi em muốn quý bà tóc xanh ở cửa biết chúng ta đang làm gì.”

Nàng cứng người. “Anh đang đùa phải không?”

“Không. Trông giống cô giáo hồi lớp một của tôi, bà Vaughn.”

“Laverne!” nàng thì thầm rõ ràng và nhìn qua vai. “Bà ấy muốn gì?”

“Có thể là cắt tóc,” anh nói và vờn ngón tay cái qua núm vú của nàng.

“Dừng lại.” Nàng lật người và đẩy tay anh sang một bên. “Tôi không thể tin là tôi lại để điều này xảy ra với mình một lần nữa. Bà ta còn ở đó không?”

“Còn.”

“Anh nghĩ bà ta có thể thấy chúng ta không?” nàng hỏi.

“Tôi không biết.”

“Bà ấy đang làm gì?”

“Nhìn chăm chăm vào tôi.”

“Tôi không thể tin được điều này. Chỉ mới tối qua mẹ tôi cần nhân tôi vì cách hành xử đáng hổ thẹn của tôi với anh ở quán Hennesey.” Nàng lắc đầu. “Giờ lại thêm chuyện này. Laverne sẽ kể với mọi người.”

“Có thể lắm.”

Nàng ngược nhìn anh, vẫn đang đứng giữa hai chân nàng. “Anh không lo lắng sao?”

“Chính xác là tôi nên lo lắng về điều gì? Rằng chúng chỉ vừa mới đến đoạn vui vẻ? Rằng tay tôi đã ở trên ngực của em, và tay em đã ở trên ngực tôi, và cả hai chúng ta đã có khoảng thời gian thú vị? Khôn thật, đó đúng là những điều tôi quan tâm. Tôi còn chưa xong. Nhưng đừng trông chờ tôi lo rằng có một quý bà bé nhỏ già cõi đang nhìn qua cửa sổ và theo dõi. Tại sao tôi phải quan tâm những gì người khác sẽ nói về chuyện này? Mọi người đã bàn tán về tôi từ ngày tôi sinh ra. Tôi đã ngừng quan tâm từ lâu rồi.”

Delaney đẩy vai anh cho đến khi anh bước lùi lại một bước. Với niềm khao khát còn rung động trong từng dây thần kinh, nàng nhảy xuống quây và quay lại đúng lúc bà Vaughn loạng choạng bỏ đi trong bộ đồ mặc ở nhà màu hồng và tất cao quá gối. “Mọi người trong thị trấn này nghĩ rằng chúng ta ngủ với nhau. Và anh nên quan tâm vì anh có thể mất phần tài sản Henry để lại cho anh đấy.”

“Sao thế được? Lần cuối tôi xem lại thì vào một lúc nào đó trong khi giao hợp, người ta xuất tinh. Nếu không thì nó chẳng gọi là gì hơn sờ soạng cả.”

Delaney rên rỉ và đưa tay ôm đầu. “Tôi không thuộc về nơi này. Tôi ghét thị trấn này. Tôi ghét mọi thứ về nó. Tôi không thể chờ đến lúc biến đi. Tôi muốn lấy lại cuộc đời mình.”

“Nhìn vào mặt tích cực đi,” anh nói, và nàng nghe tiếng gót giày anh nện trên sàn khi anh bước ra phía sau. “Khi rời khỏi đây, em sẽ là một phụ nữ giàu có. Em bán mình cho đồng tiền của Henry, nhưng tôi chắc rằng rồi cuối cùng em sẽ nghĩ bản thân mình đáng giá hơn đấy.”

Nàng ngẩng nhìn anh. “Anh là đồ đạo đức giả. Anh cũng đồng ý với phần của anh trong bản di chúc.”

Anh tiến vào trong phòng chứa đồ của nàng và bước ra sau vài giây. “Đúng, nhưng có một điểm khác biệt.” Với cái áo sơ mi vẫn chưa cài cúc, anh khoác chiếc áo da vào. “Điều khoản đó không có gì khó khăn với tôi.”

“Vậy tại sao anh còn cố gắng cời đồ của tôi?”

Anh cúi xuống và nhắc cái khoan lên. “Vì em để tôi làm. Đừng để bụng chuyện này nhé, nhưng em có thể là bất kỳ ai đó khác.”

Lời nói của anh như một cú đâm giáng thẳng vào bụng nàng. Nàng cắn chặt quai hàm để không bật khóc hay la hét hoặc cả hai việc trên. “Tôi ghét anh,” nàng nói chỉ như thì thầm, nhưng anh nghe thấy.

“Chắc vậy rồi, thỏ hoang,” anh nói khi quấn dây quanh cái khoan.

“Anh nên trưởng thành và người lớn hơn đi, Nick. Một người đàn ông trưởng thành đâu phải sờ soạng phụ nữ chỉ để xem họ có thể làm được không. Người đàn ông thực sự không nên nhìn phụ nữ như một thứ đồ chơi tình dục.”

Anh nhìn nàng qua khoảng cách ngăn giữa hai người. “Nếu em tin điều đó, thì em đúng là một đứa con gái ngây thơ như trước.” Anh kéo mạnh cửa sau để mở ra. “Có lẽ em nên tự khuyên chính mình,” anh nói, rồi đóng cánh cửa lại sau lưng.

“Chín chắn hơn đi, Nick!” nàng gào lên phía sau anh. “Và... và... cắt tóc đi.” Nàng không biết tại sao mình lại thêm phần sau vào. Có thể vì nàng muốn làm anh tổn thương, chuyện này nghe có vẻ lố bịch. Người đàn ông ấy không có cảm xúc. Nàng xoay người lại và nhìn vào cuốn sổ hẹn bỏ trắng. Cuộc sống của nàng rơi từ mức nhảm nhí xuống thảm hại. Hai giờ, nàng nghĩ. Nàng cho tin đồn hai giờ để đến tai mẹ nàng, và như vậy chỉ vì Laverne phải mất một giờ để đến được xe hơi của bà ta.

Những giọt nước mắt giận dữ làm nhòe ánh mắt của Delaney và tia nhìn của nàng bắt gặp chiếc phong bì ngay phía trên quầy thu ngân. Nàng xé nó ra. Một trang giấy rơi ra với mấy từ in đậm ngay chính giữa. ‘TÔI ĐANG TRÔNG CHỪNG CÔ,’ tờ giấy ghi như vậy. Delaney vò nát mẩu giấy và thấy nó ra ngoài cửa tiệm. Tuyệt vời! Đó là tất cả những gì nàng cần. Helen, con mụ tâm thần đang theo dõi nàng và nhét lời nhắn vào ngay dưới cửa nhà nàng.